

Arrest

nr. 204 608 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 november 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 december 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 maart 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 mei 2017.

1.3. Op 22 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en staatloos en bent u op 2 juni 1989 geboren in Damascus, Syrië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw vader is geboren in 1930 in Lidd en vluchtte in 1948 naar Tripoli, Libië. Uw vader werkte bij een import- en exportbedrijf in Libië. Uw moeder heeft de Syrische nationaliteit. Toen u twee jaar oud was ging u samen met uw moeder naar Libië. Uw vader overleed toen u vijf jaar oud was. U en uw moeder gingen terug naar Syrië, meer bepaald naar het ouderlijk huis van uw moeder in Kesweh, Damascus. In 2005 huurden u en uw moeder een eigen woning, eveneens in Kesweh. U verkocht als kind prullaria op straat. U werkte een tijdje als mecanicien en als smid. In 2009 ging u, omwille van een bloedwraakkwestie tussen de familie van uw vader, e.(...) L.(...), en de H.(...)-stam, naar Zweden. U vroeg op 29 juni 2009 asiel aan in Zweden als I.(...) M.(...) C.(...) A.(...) M.(...), geboren op 2 juni 1987. U wachtte het resultaat van de asielprocedure niet af, aangezien u opgespoord was door de leden van de E.(...) H.(...) stam. U vertrok naar Denemarken waar u gekend staat als A.(...)-M.(...) M.(...) A.(...) geboren op 2 juni 1987. De Deense autoriteiten vroegen de Zweedse autoriteiten om u op 3 februari 2010 terug te nemen. Deze aanvraag werd ingewilligd, maar u werd nooit effectief terug overgebracht aangezien u verdwenen was. Ook in Denemarken werd u opgespoord door de familie E.(...) H.(...). U keerde vrijwillig terug naar Syrië in februari 2011. Omwille van de oorlog in het land besloten u en uw moeder Kesweh te verlaten. In oktober 2012 gingen u en uw moeder naar Ashrafiyha te Aleppo. Jullie bleven er vier dagen en vertrokken vervolgens met het vliegtuig vanuit Aleppo naar Istanbul, Turkije. U bracht uw moeder naar een opvangcentrum in Mersin en keerde vervolgens zelf terug naar Istanbul om werk te zoeken. Toen u na twee weken nog steeds geen werk had gevonden in Istanbul keerde u terug naar Mersin, bij uw moeder. De volgende vier jaar verbleef u illegaal in Mersin. U vertrok op 19 november 2016 uit Turkije en reisde via Griekenland naar België. U vroeg op 9 december 2016 asiel aan. Uw moeder bleef in Mersin achter.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een schoolattest uit Libië, een kopie van het paspoort van uw moeder, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de huwelijksakte van uw ouders en een kopie van het reisdocument van uw vader neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

*Vooreerst kan er opgemerkt dat u geen duidelijkheid kan scheppen over uw identiteit en uw beweerde staatloosheid. Uit de informatie die het CGVS van de Zweedse en de Deense asielinstanties heeft verkregen blijkt dat u in beide landen gekend staat onder een andere identiteit. Zo verklaarde u in Zweden dat u **I.(...) M.(...) C.(...) A.(...) M.(...)** heet en geboren bent op 2 juni 1987 (zie infomap). Bij de Deense autoriteiten liet u zich registreren als **M.(...) A.(...) A.(...)-M.(...)** geboren op 2 juni 1987 (zie infomap). In België liet u optekenen dat u **D.(...) M.(...) I.(...) A.(...)** heet en u op 2 juni 1989 geboren bent. U gaf driemaal een andere identiteit op bij de verschillende asielinstanties. U ontkende tijdens het gehoor op het CGVS dat u andere identiteitsgegevens gebruikt had in andere Europese lidstaten (CGVS p.18). U verzaakt in die zin aan de medewerkingsplicht. U legt bovendien tot op heden ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit en uw beweerde staatloosheid. Het begin van identiteit en nationaliteit is nochtans een essentieel gegeven binnen de asielprocedure en het komt aan de asielzoeker toe om de asielinstanties van het land / de landen waar hij internationale bescherming vraagt correcte verklaringen, en mogelijks documenten dienaangaande, voor te leggen. De vaststelling dat u verschillende identiteiten op gaf, én voor de Belgische asielinstanties aanvankelijk zelfs betwiste voordien ook elders in de EU te hebben verbleven en / of asiel te hebben aangevraagd (zie infra), houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.*

U werd tijdens het gehoor op het CGVS meermaals geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken in Zweden en Denemarken genomen waren. U ontkende dit steevast op de DVZ (DVZ vraag 24, 33). Ook tijdens het gehoor op het CGVS ontkende u meermaals dat u in Zweden en Denemarken geweest bent (CGVS p.18). U probeerde aldus ook op dit vlak bewust de Belgische asielinstanties te misleiden. Pas nadat u tijdens de pauze met uw advocaat overlegd had, gaf u uiteindelijk toe dat u in beide landen

geweest was (CGVS p.18). De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, of in het geval van een staatloze, uw land van gewoonlijk verblijf, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Zoals reeds aangehaald legt u tot op heden geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs neer betreffende uw identiteit en beweerde staatloosheid. U kon bovendien geen geloofwaardige uitleg geven voor het ontbreken van uw originele identiteitsdocumenten. U verklaarde dat u enkel uw reisdocument en het paspoort van uw moeder mee had toen u in 2012 Syrië verliet (CGVS p.13). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd op de DVZ waar u aangaf dat u uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte en het familieboekje van uw ouders bij u had toen u Syrië verliet (zie DVZ vraag 29). U zou uw reisdocument kwijt geraakt zijn in de zee (CGVS p.12). Deze standaard verklaring voor het ontbreken van uw reisdocument kan niet overtuigen en is bovendien niet in overeenstemming met wat u verklaarde tijdens het gehoor op de DVZ. Tijdens het gehoor op DVZ verklaarde u dat u al deze documenten in Griekenland verloren was (zie DVZ vraag 28, vraag 29). U bent ze dus niet in de zee verloren zoals u eerst verklaarde. Na confrontatie zei u dat u de documenten onderweg tussen Turkije en Griekenland kwijtspeelde (CGVS p.12). Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op het CGVS en de DVZ zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u de documenten verloren bent. Het doet veeleer vermoeden dat u bepaalde feiten wil achterhouden en geen transparantie wil bieden op wie u bent en waar u verbleven heeft. U legde wel een kopie van een geboorteattest neer. U zou op de DVZ een origineel geboorteattest neergelegd hebben. U legde dit niet voor tijdens het gehoor op het CGVS. Er werd u zelfs gewezen op de onleesbaarheid van de voorgelegde kopie van uw geboorteattest, u had echter niet de reflex te verwijzen naar het originele document dat u in uw bezit zou hebben (CGVS p.15, p.16, vragenlijst CGVS). Dit is opmerkelijk. Kan hier bovendien aan toegevoegd worden dat gezien u tot op heden op geen enkele wijze uw identiteit staft aan de hand van een origineel tastbaar begin van bewijs, het ook geenszins is aangetoond dat u wel degelijk de persoon bent op wiens naam de kopie van de geboorteakte staat.

Aangezien u vanaf uw vijf jaar tot 2012 in Syrië gewoond zou hebben, mag er van uw verwacht worden dat u wel degelijk meerdere originele (identiteits)documenten kan neerleggen om uw levensloop en identiteit mee te staven. U blijft hier in gebreke.

De documenten die u wel voorlegde zijn niet van die aard dat ze duidelijkheid kunnen scheppen over uw identiteit en beweerde staatloosheid. Het reisdocument van uw vader is een slecht leesbare kopie. Aangezien u zelf geen identiteitsdocumenten heeft, kan u niet aannemelijk maken dat het voorgelegde document daadwerkelijk uw vader toebehoorde. De kopie van het paspoort van uw moeder, is eveneens nauwelijks leesbaar. Dit document bevestigt voorts enkel de persoonsgegevens van uw (beweerde) moeder, doch een familieband met u kan hier niet uit worden afgeleid noch spreekt dit document zich uit over uw identiteit en gebrek aan nationaliteit. Wat betreft de huwelijksakte van de personen die u als uw ouders aanwijst, moet worden opgemerkt dat dit document enkel aantoont dat de twee op het document vermelde personen gehuwd zijn, niets meer en niets minder. Dit document zegt evenwel niets over u en kan dan ook geenszins worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van uw identiteit en beweerde staatloosheid. Het attest van de school in Libië is evenmin een dienstig document. Zoals reeds aangehaald heeft u tot op u heden uw identiteit niet aangetoond. Dat het schoolattest op u betrekking heeft, is niet aangetoond. Het attest kan dan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit noch van uw beweerde verblijf in Syrië tot 2012. U slaagt er niet in om op basis van de voorgelegde stukken duidelijkheid te scheppen over uw identiteit en uw levensloop.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2, p.19), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen, of de plaatsen waar hij verbleven heeft

voor zijn komst naar België, ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

U verklaarde van uw 5 jaar tot oktober 2012 in Syrië te hebben gewoond. Van 2009 tot 2011 zou u Syrië verlaten hebben en in Zweden en Denemarken verbleven hebben omwille van een probleem van bloedwraak met de H.(...)-stam. Daar de H.(...)-stam u ook in Europa opspoorde, keerde u in 2011 vrijwillig terug naar Syrië, zo stelde u (zie CGVS p. 20).

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk van kindsbeen af tot februari 2011 onafgebroken, en vervolgens na uw terugkeer uit Europa, tot oktober 2012, in Syrië te hebben verbleven. U legde geen geloofwaardige verklaringen af over de geijkte administratieve procedures die u moest doorlopen om basisdocumenten in Syrië te bekomen. Vooreerst konden uw verklaringen wat betreft de identiteitskaart die u in Syrië had niet overtuigen. U verklaarde dat u uw identiteitskaart kreeg toen u zestien jaar oud was. De documenten die neergelegd moesten worden om een identiteitskaart mee te verkrijgen waren volgens u een geboorteakte, een bewijs van goed gedrag en zeden, een pasfoto en een bewijs dat u vrijgesteld was van de legerdienst (CGVS p.13). Dit komt niet overeen met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt (zie infomap). Voor een identiteitskaart aan te vragen dient men zich op veertienjarige leeftijd met een ingevuld aanvraagformulier persoonlijk aan te bieden bij de bevoegde instantie waar er vingerafdrukken van de tien vingers genomen worden (zie infomap). Uw verklaringen over het verkrijgen van de identiteitskaart zijn bijgevolg niet ondersteund door de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt en verliezen zodoende hun geloofwaardigheid. Voorts kan er opgemerkt worden dat u ervan overtuigd was dat men op zestienjarige leeftijd diende te beschikken over een vrijstelling van de legerdienst (CGVS p.17). Ook dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie van het CGVS. De militaire dienstplicht begint in Syrië, ook voor de Palestijnen, wanneer een jongere achttien jaar is. Het is in dat opzicht totaal nutteloos om een bewijs van vrijstelling neer te leggen wanneer een jongere zijn identiteitskaart gaat ophalen op veertienjarige leeftijd en niet op zestienjarige leeftijd zoals u verklaarde. U gevraagd waar uw legerboekje was, verklaarde u dat u er geen gekregen had. U was immers enige zoon en had daardoor een vrijstelling van uw legerdienst (CGVS p.17). Het is echter zo dat jongeren die een vrijstelling genieten ook een legerboekje krijgen waarin genoteerd wordt dat ze vrijgesteld zijn (zie infomap). Wanneer u geconfronteerd werd met de informatie van het CGVS, bleef u ontkennen en hield u vol dat u geen legerboekje gekregen had en dat u het document van uw vrijstelling afgegeven had om uw identiteitskaart te verkrijgen (CGVS p.17). Dat dit niet in overeenstemming is met de voor handen zijnde informatie is duidelijk. U verklaarde voorts dat u een reisdocument had dat vijf jaar geldig was. U zou het verkregen hebben in 2007 of 2008. Ook dit is niet in overeenstemming met de informatie die stelt dat paspoorten/reisdocumenten twee jaar geldig zijn, dit voor degene die hun militaire dienstplicht nog moeten doen, en zes jaar geldig zijn voor degene die hun dienstplicht gedaan hebben of vrijgesteld zijn. Op basis van voorgaande vaststellingen kan u niet aannemelijk maken dat u in Syrië gewoond hebt en er de verplichtte administratieve procedures doorlopen heeft.

Wat betreft uw kennis over het dagelijkse leven in Syrië kan er aangestipt dat u over enige geografische kennis beschikt. Zo kon u een aantal omliggende dorpen opsommen van Kisweh (CGVS p.23). Het is immers niet moeilijk deze in te studeren. U slaagde er echter niet in Kisweh en Daraya te situeren ten opzichte van Damascus. U verklaarde immers dat Kisweh dichterbij Damascus ligt dan Daraya. Dit klopt niet met de bijgevoegde kaartgegevens (zie infomap). Verder had u bijzonder weinig informatie over uw reisweg van Kisweh naar Aleppo. U verklaarde dat u van Kisweh naar Harasta ging en zo verder naar Aleppo (CGVS p.10). U nam de internationale weg, zo luiden uw verklaringen (CGVS p.10). U slaagde er niet in een meer gedetailleerd zicht te bieden op de tussenliggende dorpen. Zo verklaarde u dat tussen Kisweh en Harasta de dorpen Sahnaya, Zakiyah, Meileibe en Moadamiayah lagen (CGVS p.10). Deze dorpen liggen allerminst op de internationale weg, ze liggen veel meer naar het westen terwijl Damascus veeleer ten noorden van Kisweh ligt (zie infomap). Ook dit wijst er op dat u de kennis eerder ingestudeerd heeft dan dat u deze effectief beleefd heeft. Voorts bleek u, die slechts tot het eerste leerjaar naar school zou geweest zijn, over een wel zeer gedetailleerde kennis te beschikken aangaande de etnische minderheden in Syrië. U noemde ze vlot op : de Druzen, de sjiieten, de yezidi, de christenen en de Armenen (CGVS p.27). U kon zelfs deels het geloof van de Yezidi toelichten. U had dit gehoord, net zoals u gehoord had dat de heersende politieke partij in Syrië de Hezbil Baath is en de naam van de vrouw van Bashar el Assad "Asma, ongeveer" heet (CGVS p.27). U had ook van horen zeggen dat de shabiha in Kisweh actief waren en dat ze huizen plunderden. U wist niet hoe je ze kon herkennen of hoe ze eruit zagen (CGVS p.24, p.25). U had eigenlijk niets uit eigen bron, maar alles van horen zeggen. Bovenstaande doet bijkomend afbreuk aan uw beweerde jarenlange verblijf in Syrië tot februari 2011 en vervolgens tot oktober 2012.

Uw onafgebroken verblijf in Syrië tot februari 2011, en uw daaropvolgende verblijf tot oktober 2012 na uw beweerde terugkeer vanuit Europa, kan voorts bijkomend in vraag worden gesteld gelet op volgende bevindingen. Zoals reeds aangehaald hierboven gaf u bij het CGVS pas na confrontatie met informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt uiteindelijk toe dat u Syrië al voor oktober 2012 een keer had verlaten, i.c. in februari 2011, en u merkte hierbij op dat u toen het land verliet omwille van een bloedwraakkwestie (zie supra). Allereerst is het wel zeer opmerkelijk dat u bij de DVZ met geen woord heeft gerept over deze bloedwraakkwestie noch heeft aangehaald dat u Syrië van 2009 tot 2011 verliet. Nog los van het feit dat u uw eerdere vertrek uit Syrië en verblijf in Europa aanvankelijk niet aanhaalde, beweerde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat u van uw geboorte tot oktober 2012 in Syrië woonde – u vermeldde toen evenmin dat u een drietal jaar in Libië verbleef – en stelde u voorts uitdrukkelijk dat u in Syrië nooit problemen kende met burgers (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en interview DVZ vraag 22 en vraag 37). Indien deze bloedwraakkwestie daadwerkelijk in die mate een gevaar voor u betekende – u werd een aantal keer bedreigd in Syrië, zo stelde u (zie CGVS p. 20) - dat u al eerder het land diende te verlaten, kan nochtans worden verondersteld dat u dit gegeven ook reeds bij de DVZ zou hebben aangehaald. Dient voorts te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig kwijt kon over deze bloedwraakkwestie. U weet enkel dat het iets te maken had met het huwelijk van uw vader, maar u kon niet zeggen met wie van de H.(...)-stam er een probleem was en kon ook niemand van deze stam bij naam noemen (zie CGVS p. 20). Gezien uw beweringen dat u persoonlijk een paar keer werd bedreigd in Syrië, kan toch verondersteld worden dat u hierover iets meer kennis zou hebben, minstens de namen zou kunnen geven van de personen die u bedreigden. Voorgaande ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande en bijgevolg ook van uw beweringen dat u Syrië in 2009 omwille van problemen met de H.(...)-stam diende te verlaten. Dat u vervolgens omwille van problemen met diezelfde H.(...)-stam in Europa in 2011 naar Syrië terugkeerde, kan eveneens in vraag worden gesteld. Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw beweerde terugkeer naar Syrië in februari 2011 en uw daaropvolgende verblijf in Syrië tot oktober 2012.

Doorheen het onderzoek van uw asielaanvraag kon worden vastgesteld dat (i) u tot op heden geen duidelijkheid heeft verschaft wat uw betreft uw identiteit en beweerde staatloosheid en (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen recentelijk, tot oktober 2012, in Syrië te hebben verbleven. Door uw eigen toedoen maakt u het de Commissaris-generaal dan ook onmogelijk duidelijk zicht te krijgen op uw ware nood aan internationale bescherming. Gezien voorgaande kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, volhardt verzoeker in zijn stelling dat hij voor zijn aankomst in België zijn gewoonlijk verblijf in Syrië heeft gehad en voert hij aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat hij geen bewijs van zijn identiteit en staatloosheid voorlegt. Hij licht toe: “Verzoeker is van mening dat deze bewering in strijd is met bewijsmaterialen in het dossier, zijnde kopie van het paspoort van zijn moeder, zijn eigen geboorteakte, huwelijksakte van zijn ouders en reisdocument van zijn vader. Deze laatste zijn trouwens een begin van bewijs ongeacht het feit dat het hieromtrent om een kopie gaat, alwaar zijn identiteit en levensloop afgeleid kunnen worden.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk

besluit is gekomen. Verzoeker stelt vast dat zijn herkomst uit Syrië, alwaar de veiligheid van de inwoners niet wordt gegarandeerd, niet in twijfel wordt getrokken. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Ten eerste verwerpt de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker voor subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij "vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk van kindsbeen af tot februari 2011 onafgebroken, en vervolgens na uw terugkeer uit Europa, tot oktober 2012 in Syrië te hebben verbleven. U legde geen geloofwaardige verklaringen af over de geijkte administratieve procedures die u moest doorlopen om basisdocumenten in Syrië te bekomen

Verwerende partij baseert zich op de stelling dat verzoeker geen informatie heeft omtrent de administratieve procedures die men dient door te lopen om een basisdocumenten in Syrië te bekomen, waaronder een identiteitskaart.

Volgens de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, "voor een identiteitskaart aan te vragen dient men zich op veertienjarige leeftijd met een: ingevuld aanvraagformulier persoonlijk aan te bieden bij de bevoegde instantie waar er vingerafdrukken van de tien vingers genomen worden."

Welnu, welke documenten moest men bij de bevoegde instantie afgeven teneinde een identiteitskaart te bekomen?

Helaas zwijgt de bestreden beslissing over deze laatste vraag. Of moest men geen document afgeven om een identiteitskaart te bekomen?

Uiteraard moet men een geboorteakte, bewijs van goed gedrag en zeden en een pasfoto aan de bevoegde instantie overhandigen teneinde een identiteitskaart te bekomen. Deze laatste informatie worden door verzoeker tijdens zijn gehoor weergegeven en komen perfect over een met de informatie in het dossier.

Meer nog toont voormelde informatie die door verzoeker werden weergegeven dat hij daadwerkelijk van kindsbeen af in Syrië verbleven heeft en dat hij in aanmerking voor een subsidiaire bescherming komt wegens de gewapende conflict aldaar.

Ten tweede heeft verzoeker aannemelijk aangetoond van hij daadwerkelijk in Syrië verblijven heeft voor zijn aankomst in Europa. Dit blijkt uit zijn ernstig geografische kennis van Syrië in het algemeen en zijn regio van herkomst - Kisweh - in het bijzonder. Meer bepaald heeft verzoeker informatie omtrent relevante omliggende dorpen van Kisweh gegeven. Eveneens heeft verzoeker pertinent informatie gegeven omtrent tussenliggende dorpen, zijnde tussen Kisweh en Harasta, waaronder Sahnaya, Zakiyah, Meileibe en Moadamiayah. Ten slotte treft Uw Raad in het dossier de kennis van verzoeker omtrent de verschillende etnische minderheden in Syrië, waaronder de Druzen, de sjiïeten, de Yezidi, de christenen en de Armenen.

Voormelde geografische en etnische kennis worden door bestreden beslissing niet betwist. Deze laatste is enkel van mening dat "immers niet moeilijk deze in te studeren." Helaas heeft verwerende partij geen objectief bewijs in het dossier dat het hier gaat om een ingestudeerd kennis.

Op grond van zijn jarenlange verblijf in Syrië en gezien het gewapende conflict aldaar, komt verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Meer nog loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van onmenselijk en vernederende behandeling in Syrië in de zin van artikel 3 van het EVRM ten gevolg van het gewapende conflict aldaar.

Ten derde is de bestreden beslissing totaal ten onrecht van mening dat de asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig is omdat, volgens deze beslissing, verzoeker bij de DVZ de problematiek omtrent de bloedwraakkwestie met de H.(...)-stam niet aangehaald heeft.

De vraag is, op grond van welke reden heeft verzoeker recentelijk zijn vlucht uit Syrië genomen?

Verzoeker heeft Syrië recentelijk verlaten wegens zijn vrees voor de oorlog aldaar en zijn vrees om onmenselijk en vernederend behandeld te worden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

De aanvraag voor subsidiaire bescherming dient in het licht van zijn recentelijk vrees voor vervolging gezien te worden.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Syrië het reële risico loopt om zijn leven of persoon getroffen te worden door omstandigheden in de zin van artikel 48/4 §2 b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.”

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij tot op heden geen duidelijkheid heeft verschaft wat betreft zijn identiteit en beweerd staatloosheid en (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen van kindsbeen af

tot februari 2011 onafgebroken, en vervolgens na zijn terugkeer uit Europa, tot oktober 2012 in Syrië te hebben verbleven, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en hij het aldus door zijn eigen toedoen de commissaris-generaal onmogelijk maakt om een duidelijk zicht te krijgen op zijn ware nood aan internationale bescherming.

2.4.2. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 september 2017 (CG nr. 1619651), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.6. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn identiteit en zijn beweerde staatloosheid en hij middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt nagenoeg zijn ganse leven in Syrië te hebben verbleven, en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit dan wel beweerde staatloosheid, zijn reële verblijfsituatie of land/regio van herkomst of gewoonlijk verblijf en dus op zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

2.7.1. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker voor de Zweedse, de Deense en de Belgische asielinstanties telkenmale een andere identiteit opgaf en dat hij tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn identiteit en beweerde staatloosheid. Met het louter volharden in zijn verklaringen dat hij voor zijn aankomst in België zijn gewoonlijk verblijf in Syrië heeft gehad, de verwijzing naar de door hem voorgelegde documenten, het bekritisieren van de bevindingen van en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst kan er opgemerkt dat u geen duidelijkheid kan scheppen over uw identiteit en uw beweerde staatloosheid. Uit de informatie die het CGVS van de Zweedse en de Deense asielinstanties heeft verkregen blijkt dat u in beide landen gekend staat onder een andere identiteit. Zo verklaarde u in Zweden dat u I.(...) M.(...) C.(...) A.(...) M.(...) heet en geboren bent op 2 juni 1987 (zie infomap). Bij de Deense autoriteiten liet u zich registreren als M.(...) A.(...) A.(...)-M.(...) geboren op 2 juni 1987 (zie infomap). In België liet u optekenen dat u D.(...) M.(...) I.(...) A.(...) heet en u op 2 juni 1989 geboren bent. U gaf driemaal een andere identiteit op bij de verschillende asielinstanties. U ontkende tijdens het gehoor op het CGVS dat u andere identiteitsgegevens gebruikt had in andere Europese lidstaten (CGVS p.18). U verzaakt in die zin aan de medewerkingsplicht. U legt bovendien tot op heden ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit en uw beweerde staatloosheid. Het begin van identiteit en nationaliteit is nochtans een essentieel gegeven binnen de asielprocedure en het komt aan de asielzoeker toe om de asielinstanties van het land / de landen waar hij internationale bescherming vraagt correcte verklaringen, en mogelijks documenten dienaangaande, voor te leggen. De vaststelling dat u verschillende identiteiten opgaf, én voor de Belgische asielinstanties aanvankelijk zelfs betwiste voordien ook elders in de EU te hebben verbleven en / of asiel te hebben aangevraagd (zie infra), houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.*

U werd tijdens het gehoor op het CGVS meermaals geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken in Zweden en Denemarken genomen waren. U ontkende dit steevast op de DVZ (DVZ vraag 24, 33). Ook tijdens het gehoor op het CGVS ontkende u meermaals dat u in Zweden en Denemarken geweest bent (CGVS p.18). U probeerde aldus ook op dit vlak bewust de Belgische asielinstanties te misleiden. Pas nadat u tijdens de pauze met uw advocaat overlegd had, gaf u uiteindelijk toe dat u in beide landen geweest was (CGVS p.18). De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, of in het geval van een staatloze, uw land van gewoonlijk verblijf, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Zoals reeds aangehaald legt u tot op heden geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs neer betreffende uw identiteit en beweerde staatloosheid. U kon bovendien geen geloofwaardige uitleg geven voor het ontbreken van uw originele identiteitsdocumenten. U verklaarde dat u enkel uw reisdocument en het paspoort van uw moeder mee had toen u in 2012 Syrië verliet (CGVS p.13). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd op de DVZ waar u aangaf dat u uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte en het familieboekje van uw ouders bij u had toen u Syrië verliet (zie DVZ vraag 29). U zou uw reisdocument kwijt geraakt zijn in de zee (CGVS p.12). Deze standaard verklaring voor het ontbreken van uw reisdocument kan niet overtuigen en is bovendien niet in overeenstemming met wat u verklaarde tijdens het gehoor op de DVZ. Tijdens het gehoor op DVZ verklaarde u dat u al deze documenten in Griekenland verloren was (zie DVZ vraag 28, vraag 29). U bent ze dus niet in de zee verloren zoals u eerst verklaarde. Na confrontatie zei u dat u de documenten onderweg tussen Turkije en Griekenland kwijtspeelde (CGVS p.12). Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op het CGVS en de DVZ zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u de documenten verloren bent. Het doet veeleer vermoeden dat u bepaalde feiten wil achterhouden en geen transparantie wil bieden op wie u bent en waar u verbleven heeft. U legde wel een kopie van een geboortecertificaat neer. U zou op de DVZ een origineel geboortecertificaat neergelegd hebben. U legde dit niet voor tijdens het gehoor op het CGVS. Er werd u zelfs gewezen op de onleesbaarheid van de voorgelegde kopie van uw geboortecertificaat, u had echter niet de reflex te verwijzen naar het originele document dat u in uw bezit zou hebben (CGVS p.15, p.16, vragenlijst CGVS). Dit is opmerkelijk. Kan hier bovendien aan toegevoegd worden dat gezien u tot op heden op geen enkele wijze uw identiteit

staft aan de hand van een origineel tastbaar begin van bewijs, het ook geenszins is aangetoond dat u wel degelijk de persoon bent op wiens naam de kopie van de geboorteakte staat.

Aangezien u vanaf uw vijf jaar tot 2012 in Syrië gewoond zou hebben, mag er van uw verwacht worden dat u wel degelijk meerdere originele (identiteits)documenten kan neerleggen om uw levensloop en identiteit mee te staven. U blijft hier in gebreke.

De documenten die u wel voorlegde zijn niet van die aard dat ze duidelijkheid kunnen scheppen over uw identiteit en beweerde staatloosheid. Het reisdocument van uw vader is een slecht leesbare kopie. Aangezien u zelf geen identiteitsdocumenten heeft, kan u niet aannemelijk maken dat het voorgelegde document daadwerkelijk uw vader toebehoorde. De kopie van het paspoort van uw moeder, is eveneens nauwelijks leesbaar. Dit document bevestigt voorts enkel de persoonsgegevens van uw (beweerde) moeder, doch een familieband met u kan hier niet uit worden afgeleid noch spreekt dit document zich uit over uw identiteit en gebrek aan nationaliteit. Wat betreft de huwelijksakte van de personen die u als uw ouders aanwijst, moet worden opgemerkt dat dit document enkel aantoont dat de twee op het document vermeldde personen gehuwd zijn, niets meer en niets minder. Dit document zegt evenwel niets over u en kan dan ook geenszins worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van uw identiteit en beweerde staatloosheid. Het attest van de school in Libië is evenmin een dienstig document. Zoals reeds aangehaald heeft u tot op u heden uw identiteit niet aangetoond. Dat het schoolattest op u betrekking heeft, is niet aangetoond. Het attest kan dan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit noch van uw beweerde verblijf in Syrië tot 2012. U slaagt er niet in om op basis van de voorgelegde stukken duidelijkheid te scheppen over uw identiteit en uw levensloop." Het geheel van deze motieven wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd in diens oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk nagenoeg zijn ganse leven in Syrië te hebben verbleven.

2.7.2.1. Zo vallen verzoekers verklaringen over de geijkte administratieve procedures die hij moest doorlopen om basisdocumenten in Syrië te bekomen niet te rijmen met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker verklaarde dat hij zijn identiteitskaart kreeg toen hij zestien jaar oud was (administratief dossier, stuk 6, p. 13-14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt echter dat Palestijnse jongeren in Syrië op veertienjarige leeftijd een identiteitskaart moeten aanvragen en dat deze kaart wordt afgeleverd, uiterlijk wanneer de aanvrager de leeftijd van 15 jaar heeft bereikt. Het dragen van een identiteitskaart is verplicht en het is de verantwoordelijkheid van de ouders om erop toe te zien dat de kinderen tijdig hun identiteitskaart aanvragen (Syria. Palestinian Refugees in Syria: Identity Documents, p. 9). Verzoekers verklaringen dat Palestijnse jongeren in Syrië pas een identiteitskaart krijgen na het vervullen van hun legerdienst, behalve wanneer de persoon in kwestie vrijgesteld is van legerdienst, in welk geval men de identiteitskaart ontvangt op de leeftijd van 16 jaar (administratief dossier, stuk 6, p. 13), tonen dan ook overduidelijk aan dat hij helemaal niet vertrouwd is met de regelgeving rond en de procedure tot het verkrijgen van een Syrische identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. De commissaris-generaal merkt hierbij in de bestreden beslissing nog terecht het volgende op: *"De documenten die neergelegd moesten worden om een identiteitskaart mee te verkrijgen waren volgens u een geboorteakte, een bewijs van goed gedrag en zeden, een pasfoto en een bewijs dat u vrijgesteld was van de legerdienst (CGVS p.13). (...) Voorts kan er opgemerkt worden dat u ervan overtuigd was dat men op zestienjarige leeftijd diende te beschikken over een vrijstelling van de legerdienst (CGVS p.17). Ook dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie van het CGVS. De militaire dienstplicht begint in Syrië, ook voor de Palestijnen, wanneer een jongere achttien jaar is. Het is in dat opzicht totaal nutteloos om een bewijs van vrijstelling neer te leggen wanneer een jongere zijn identiteitskaart gaat ophalen op veertienjarige leeftijd en niet op zestienjarige leeftijd zoals u verklaarde."* Verzoeker verklaarde voorts dat hij een reisdocument had dat vijf jaar geldig was. Hij zou het verkregen hebben in 2006-2007 of 2008 (administratief dossier, stuk 6, p. 14). Ook dit is niet in overeenstemming met voormelde informatie die stelt dat paspoorten/reisdocumenten zes jaar geldig zijn. Wie zijn militaire dienstplicht nog moeten doen, krijgt een paspoort dat slechts twee jaar geldig is (p. 10). Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd bevraged over de functie van de General Administration for Palestinian Arab refugees (GAPAR). Verzoeker verklaarde dat deze dienst geboorteaktes, identiteitskaarten en reisdocumenten aflevert en stelde hierbij uitdrukkelijk dat hij niet naar de Syrische diensten kan gaan voor het bekomen van documenten maar dat hij hiervoor naar deze Palestijnse afdeling moest gaan (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Dit strookt echter opnieuw niet met voormelde informatie, waaruit blijkt dat de GAPAR onder meer geboortecertificaten, huwelijkscertificaten, echtscheidingscertificaten, overlijdenscertificaten

en dergelijke aflevert (p. 8) doch geen identiteitskaarten of reisdocumenten. De Syrische identiteitskaarten voor Palestijnen worden uitgereikt door het *Civil Status Department*, dat ook de identiteitskaarten aflevert aan Syrische onderdanen, en reisdocumenten voor Palestijnen worden afgeleverd door het *Agency for migration and passports* (p. 10). Het geheel van voorgaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers verklaringen in Syrië te hebben gewoond en er identiteits- en reisdocumenten te hebben verkregen.

2.7.2.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Wat betreft uw kennis over het dagelijkse leven in Syrië kan er aangestipt dat u over enige geografische kennis beschikt. Zo kon u een aantal omliggende dorpen opsommen van Kisweh (CGVS p.23). Het is immers niet moeilijk deze in te studeren. U slaagde er echter niet in Kisweh en Daraya te situeren ten opzichte van Damascus. U verklaarde immers dat Kisweh dicht bij Damascus ligt dan Daraya. Dit klopt niet met de bijgevoegde kaartgegevens (zie infomap). Verder had u bijzonder weinig informatie over uw reisweg van Kisweh naar Aleppo. U verklaarde dat u van Kisweh naar Harasta ging en zo verder naar Aleppo (CGVS p.10). U nam de internationale weg, zo luidden uw verklaringen (CGVS p.10). U slaagde er niet in een meer gedetailleerd zicht te bieden op de tussenliggende dorpen. Zo verklaarde u dat tussen Kisweh en Harasta de dorpen Sahnaya, Zakayah, Meileibe en Moadamiayah lagen (CGVS p.10). Deze dorpen liggen allerm minst op de internationale weg, ze liggen veel meer naar het westen terwijl Damascus veeleer ten noorden van Kisweh ligt (zie infomap). Ook dit wijst er op dat u de kennis eerder ingestudeerd heeft dan dat u deze effectief beleefd heeft.”* Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de opmerking dat verwerende partij over geen enkel objectief bewijs beschikt dat het ingestudeerde kennis betreft, waarmee hij er echter niet in slaagt zijn gebrekkige geografische kennis te vergoelijken. Voorts acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker, die beweert meer dan een jaar in een belegerde stad te hebben gewoond slechts van horen zeggen had dat de shabiha in Kisweh actief waren en dat ze huizen plunderden maar hij niet wist hoe men ze kon herkennen of hoe ze eruit zagen: *“Weet u wat de shabiha is? Precies ken ik ze niet, ze zijn pro regime en ze krijgen bepaalde opdrachten Waren die in kesweh? ja Hoe herken je die? Ik had hun niet gezien ik heb er over gehoord Wat heeft u gehoord? Ik hoorde dat ze eigendommen binnen gaan om te plunderen en stelen en vermoorden mensen spionage opdrachten ook razzia Wanneer waren die in kesweh? April 2011 Zijn die dan gebleven of vertrokken of wat weet u ervan, Ik hoorde het niet zelf gezien de mensen praten druk over hun praktijken Liepen die rond, stonden die ergens of kantoor of wat? Ze droegen gewone kleren Zoals u en ik? ja In kesweh wat deden ze daar? Huizen plunderen. Arrestatie van kinderen, mensen verklikken opdrachten van scherpschutters en mensen doodschietsen Aan CP? Soms wel meestal waren soldaten Hoe wee tu dan dat die er soms wel stonden? Zeker wel Hoe weet u dat wel? Gehoord U hoort maar van alles maar heeft zelf geen info? Ik heb de zaken gehoord van ander mensen”* (administratief dossier, stuk 6, p. 24-25). Dergelijke verklaringen getuigen allerm minst van doorleefde ervaringen en halen verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit. Hetzelfde geldt voor verzoekers verklaringen wanneer hij werd bevraagd over de oppositie: *“Kwamen die van de oppositie in de stad? Aan buitenkant Hoe zagen die eruit? Gewone mensen Je zal toch op een bepaalde manier herkennen dat ze oppositie zij? Iemand draagt een wapen en met sandalen rondliep dan kan je zien dat gene soldaat was en t shirt aanhad twee verschillende Als je in een belegerde stad in syrie woont zeker gedurende een jaar weet je wel wie er tot de oppositie behoort en wie van de oppositie? Ik heb van kitab elk farouk gehoord, deze groep was een zakayah gevestigd in kesweh. Dat hoorde ik wie de leider is van de groep en hoe ze gefinancierd w weet ik niet.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 25).

2.7.2.3. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen: *“(…) Allereerst is het wel zeer opmerkelijk dat u bij de DVZ met geen woord heeft gerept over deze bloedwraakkwestie noch heeft aangehaald dat u Syrië van 2009 tot 2011 verliet. Nog los van het feit dat u uw eerdere vertrek uit Syrië en verblijf in Europa aanvankelijk niet aanhaalde, beweerde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat u van uw geboorte tot oktober 2012 in Syrië woonde – u vermeldde toen evenmin dat u een drietal jaar in Libië verbleef – en stelde u voorts uitdrukkelijk dat u in Syrië nooit problemen kende met burgers (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en interview DVZ vraag 22 en vraag 37). Indien deze bloedwraakkwestie daadwerkelijk in die mate een gevaar voor u betekende – u werd een aantal keer bedreigd in Syrië, zo stelde u (zie CGVS p. 20) - dat u al eerder het land diende te verlaten, kan nochtans worden verondersteld dat u dit gegeven ook reeds bij de DVZ zou hebben aangehaald. Dient voorts te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig kwijt kon over deze bloedwraakkwestie. U weet enkel dat het iets te maken had met het huwelijk van uw vader, maar u kon niet zeggen met wie van de H.(...)-stam er een probleem was en kon ook niemand*

van deze stam bij naam noemen (zie CGVS p. 20). Gezien uw beweringen dat u persoonlijk een paar keer werd bedreigd in Syrië, kan toch verondersteld worden dat u hierover iets meer kennis zou hebben, minstens de namen zou kunnen geven van de personen die u bedreigden. Voorgaande ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande en bijgevolg ook van uw beweringen dat u Syrië in 2009 omwille van problemen met de H.(...)-stam diende te verlaten. Dat u vervolgens omwille van problemen met diezelfde H.(...)-stam in Europa in 2011 naar Syrië terugkeerde, kan eveneens in vraag worden gesteld. Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw beweerde terugkeer naar Syrië in februari 2011 en uw daaropvolgende verblijf in Syrië tot oktober 2012.” Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij Syrië recentelijk heeft verlaten wegens zijn vrees voor de oorlog aldaar en zijn vrees om onmenselijk en vernederend behandeld te worden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, doch brengt hiermee geen elementen of argumenten bij die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen.

2.7.3. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk nagenoeg zijn ganse leven in Syrië te hebben verbleven, waardoor hij evenmin aantoonbaar dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van het land dat hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke land van herkomst of gewoonlijk verblijf verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS